

— Много започна да се превземашъ, — каза надменно празниятъ класъ. — Бжди по-скроменъ. Ти имашъ зърна само за чернитъ врали и за кокошкитъ. Я погледни моя класъ: чисто злато. Готовъ хлѣбъ, опеченъ на слънцето. Това се казва зърно. Малко, но хубаво. При това ти си грозенъ класъ. Не си строенъ и високъ като мене. Слънце не те вижда, нито пъкъ ти виждашъ небето и птицитъ. Дрѣмешъ свитъ като нѣкоя баба въ нивата.

— Азъ събирахъ слънце, когато зърната бѣха още крѣпки и млади, — отвърна пълниятъ класъ. — Сега тѣ сж едри и зрѣли, опечени отъ слънцето и готови за жътва. Азъ съмъ приведенъ, защото зърната ми сж узрѣли и тегнатъ.

— Уфъ, не мога да те търпя, — каза високомѣрниятъ празенъ класъ и вдигна носъ още по-високо, за да го видятъ всичкитъ.

Бѣше време за жътва. Свѣтулки запрелитаха въ късния сдрачъ и съ своитъ фенерчета блещукаха надъ нивитъ, за да видятъ, дали всички класове сж узрѣли. Като ги обходиха, свѣтулките се спустнаха къмъ селата да обадятъ на работнитъ люде, че е време да прибератъ хлѣба отъ нивитъ. На разсъмване и

нашата нива се огласи съ звѣнкитъ пѣсни на пѣстрополи жътвари. Щомъ стигнаха до високия класъ, дѣдо Груйо се възправи, па рече на младитъ:

— Виждате ли? Този стрѣкъ е избуялъ на високо, ала е празенъ. И класоветъ сж като хората. Едни сж пълни, а други — празни. Отъ едни има полза, а отъ други — нѣма. Полезнитъ сж тихи, не крещатъ, скромни сж и плодовити, като тоя пълненъ класъ, а другитъ — растатъ само на бой, много приказватъ и нищо не вършатъ. Самохвалци сж и навсѣкжде се навиратъ — искатъ да бждатъ първи и най-отгоре. Колко люде има, които сж се изкачили по високи мѣста, стърчатъ надъ другитъ, като тоя класъ, ала главитъ имъ сж празни...

— Дѣдо, азъ ще стана като пълния класъ, — запѣ съ звучното си гласче дѣдовото Груйово внуче.

Всички се разсмѣха.

— Добре, дѣдовото. Само да си здраво да ми порастешъ.

До вечерята нивата бѣ пожъната. Останаха да стърчатъ само високитъ празни стъркове. Жетваритъ бѣха ги оставили, че да има какво да похапнатъ и биволитъ, които пристѣпяха въ пожънатата нива.

Атанасъ Душковъ

